Εισαγωγή

Όταν το καλοκαίρι του 2020 κυκλοφόρησε το σινγκλ και το βιντεοκλίπ της Μέγκαν Δεε Στάλιον και της Κάρντι Μπι με τίτλο «WAP» (ακρωνύμιο της έκφρασης «Wet-Ass Pussy*»), εκτινάχτηκε στην κορυφή με 25,5 εκατομμύρια θεάσεις μέσα σε ένα εικοσιτετράωρο και σκαρφάλωσε στο νούμερο ένα των αμερικανικών και παγκόσμιων μουσικών τσαρτ – η πρώτη γυναικεία συνεργασία που κατάφερε κάτι τέτοιο. Γρήγορα ξέσπασε στο διαδίκτυο μια συζήτηση για τις υπερβολικά σεξουαλικές αναφορές των στίχων και του βιντεοκλίπ. Πολλοί εγκωμίασαν το τραγούδι ως έναν ύμνο στο σεξ και ισχυρίστηκαν ότι, ραπάροντας τολμηρές σεξουαλικές περιγραφές κι επιθυμίες, η Κάρντι και η Μέγκαν έπαιρναν τον έλεγχο της σεξουαλικότητάς τους και αναλάμβαναν έναν ρόλο που έως τότε θεωρούνταν απο-

* Υγρό αιδοίο. (Σ.τ.μ.)

κλειστικά ανδρικός. Άλλοι ισχυρίζονταν ότι το τραγούδι και η οπτικοποίησή του γυρνούσαν τον φεμινισμό εκατό χρόνια πίσω.

Την τελευταία φορά που ένα βιντεοκλίπ είχε προκαλέσει τόσο έντονες συζητήσεις για την ενδυνάμωση και τη σεξουαλικότητα των γυναικών ήταν το 2013, με το «Blurred Lines», που είχαν συνθέσει κι ερμηνεύσει ο Ρόμπιν Θάικ, ο Φαρέλ και ο T.I. Το βίντεο παρουσίαζε τρεις γυναίκες να χορεύουν σχεδόν ολόγυμνες. Μία από εκείνες τις γυναίκες ήμουν εγώ.

Το «Blurred Lines» με έκανε διάσημη εν μία νυκτί στην ηλικία των είκοσι ενός ετών. Μέχρι σήμερα, η λογοκριμένη εκδοχή, η οποία κρύβει εν μέρει τη γύμνια μας, μετρά 830 εκατομμύρια θεάσεις στο YouTube και το τραγούδι είναι ένα από τα πιο εμπορικά σινγκλ όλων των εποχών. Η «μη λογοκριμένη» εκδοχή αφαιρέθηκε από το YouTube λίγο μετά την κυκλοφορία της, εξαιτίας παραβίασης των όρων του ιστότοπου· επανήλθε και μετά «κατέβηκε» ξανά, κάτι που απλώς ενίσχυσε την αμφιλεγόμενη γοητεία της.

Εγώ και, πιο συγκεκριμένα, η αυτοδιάθεση του σώματός μου γίναμε ξαφνικά θέμα συζητήσεων και αναλύσεων σε όλο τον κόσμο τόσο από φεμινιστές στοχαστές όσο και από εφήβους. Οι κριτικοί καταδίκασαν το βιντεοκλίπ ως «εξόφθαλμα μισογυνιστικό», καθώς τα υπόλοιπα μοντέλα κι εγώ παρουσιαζόμασταν ως αντικείμενα. Όταν ο Τύπος ζήτησε την άποψή μου για το βιντεοκλίπ, ξάφνιασα τους πάντες απαντώντας ότι δεν το έβρισκα καθόλου αντιφεμινιστικό. Όπως είπα στους δημοσιογράφους, πίστευα ότι οι γυναίκες θα έπρεπε να βρίσκουν την εμφάνισή μου ενδυναμωτική. Οι δηλώσεις μου αυτές έγιναν την εποχή

της φεμινιστικής μπλογκόσφαιρας, του *Βγείτε μπροστά** και τίτλων όπως «Γιατί οι γυναίκες εξακολουθούν να μην μπορούν να τα έχουν όλα;» στα εξώφυλλα μεγάλων περιοδικών, αλλά πριν γίνει αποδεκτός μαζικά ο όρος «φεμινίστρια», πριν η Μπιγιόνσε χορέψει μπροστά σε μια γιγάντια πινακίδα με τη λέξη ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ γραμμένη με νέον και πριν οι εταιρείες μαζικής ένδυσης αρχίσουν να πουλάνε μπλουζάκια που πάνω έγραφαν ΦΕΜΙΝΙΣΤΡΙΑ. Πολλοί εξοργίστηκαν που το γυμνό κορίτσι από το βιντεοκλίπ είχε τολμήσει να χαρακτηρίσει τον εαυτό του φεμινίστρια, ενώ άλλοι, κυρίως πιο νεαρές γυναίκες, έβρισκαν την άποψή του ενδυναμωτική. Ισχυρίστηκα ότι ένιωθα σίγουρη με το σώμα μου και τη γύμνια μου – και ποιος είχε το δικαίωμα να μου πει ότι ο γυμνός χορός μου δεν μου έδινε δύναμη; Στην πραγματικότητα, δεν ήταν αντιφεμινιστικό να προσπαθήσει κάποιος να μου πει τι να κάνω με το σώμα μου; Ο φεμινισμός αφορά την επιλογή, υπενθύμισα στον κόσμο, γι' αυτό σταματήστε να προσπαθείτε να με ελέγξετε.

Μερικά χρόνια μετά το «Blurred Lines», έγραψα ένα δοκίμιο με τίτλο «Μωρό γυναίκα» σχετικά με την ωρίμανση και την ντροπή που ένιωθα για τη σεξουαλικότητά μου και για το σώμα μου που αναπτυσσόταν. Ακόμα και ως επαγγελματίας μοντέλο και ηθοποιός δεν βίωσα το αίσθημα της ταπείνωσης που είχα νιώσει όταν η καθηγήτριά μου στο γυμνάσιο τράβηξε την τιράντα του σουτιέν μου για να με επιπλήξει που την άφησα να φανεί από το αμάνικο μπλουζάκι μου. Για μένα, το πρόβλημα δεν ήταν ότι τα

* Βιβλίο των Νελ Σκόβελ και Σέριλ Σάντμπεργκ με θέμα την ηγετική θέση των γυναικών στον χώρο εργασίας. (Σ.τ.μ.)

κορίτσια παρουσίαζαν τον εαυτό τους ως αντικείμενα του σεξ, όπως θέλουν οι φεμινιστές και οι αντιφεμινιστές να μας κάνουν να πιστεύουμε, αλλά ότι κάποιοι τα έκαναν να ντρέπονται γι' αυτό. Γιατί ζητούσαν από εμάς να προσαρμοστούμε; Να καλύψουμε τα σώματά μας και να ζητήσουμε συγγνώμη γι' αυτά; Είχα κουραστεί να νιώθω ένοχη για τον τρόπο που παρουσίαζα τον εαυτό μου.

Η άποψή μου ήταν το αποτέλεσμα μιας εφηβείας γεμάτης με μπερδεμένες προσλαμβάνουσες σε ό,τι αφορά το αναπτυσσόμενο σώμα μου και τη σεξουαλικότητά μου. Στα δεκατρία μου, ένιωσα μπερδεμένη που ο πατέρας μου πρότεινε με σιγανή φωνή να «μην ντυθώ έτσι, μονάχα γι' απόψε», όταν οι γονείς μου κι εγώ ετοιμαζόμασταν να πάμε σε ένα καλό εστιατόριο. Χαμήλωσα το βλέμμα μου στο ροζ δαντελένιο τοπ και στο σουτιέν με ενίσχυση που φορούσα. Η μητέρα μου πάντα έλεγε να αντλώ ευχαρίστηση από την εμφάνισή μου, και αυτό το συγκεκριμένο σύνολο μου εξασφάλιζε την προσοχή τόσο των ενήλικων ανδρών στον δρόμο όσο και των συμμαθητών μου στο σχολείο. Ξαφνικά, ένιωσα να ντρέπομαι για το ίδιο πράγμα που αποτελούσε και πηγή περηφάνιας.

Δεν καταλάβαινα γιατί η ξαδέλφη μου, που ήταν σχεδόν είκοσι χρόνια μεγαλύτερή μου, γύρισε τρέχοντας στο καθιστικό της, λαχανιασμένη, αφού με είχε αφήσει μόνη με έναν φίλο της για μερικά λεπτά. Δεν καταλάβαινα τι φοβόταν, αν κι ενστικτωδώς ήξερα ήδη τι σήμαινε η γλώσσα του σώματος του φίλου της – ο τρόπος που είχε γείρει στον καναπέ, με τους γοφούς του να προεξέχουν κι ένα στραβό, προκλητικό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Ήμουν παιδί, αλλά κατά κάποιον τρόπο ήμουν ήδη ειδήμονων στο να εντο-

πίζω την ανδρική προσοχή, ακόμα κι αν δεν ήξερα πώς να την ερμηνεύσω. Ήταν κάτι καλό; Κάτι που έπρεπε να φοβάμαι; Κάτι που έπρεπε να με κάνει να ντρέπομαι; Έμοιαζε να είναι όλα αυτά μαζί.

Ολοκλήρωνα το «Μωρό γυναίκα» με μια συζήτηση που είχα κάνει με έναν καθηγητή ζωγραφικής μετά το πρώτο μου έτος στη σχολή καλών τεχνών. Όταν του έδειξα ένα γυμνό μου σκίτσο ζωγραφισμένο με κάρβουνο, εκείνος πρότεινε: «Γιατί δεν ζωγραφίζεις μια γυναίκα με μια μέση τόσο στενή, ώστε να πέφτει και να μην μπορεί να σηκωθεί;». Με συμβούλευε είτε να «ακολουθήσω τα στερεότυπα των κριτηρίων ομορφιάς είτε να αναδείξω την καταπίεσή τους». Δεν ήθελα να πιστέψω ότι ήταν τόσο απόλυτο, ότι αυτές ήταν οι δύο μοναδικές επιλογές μου.

Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου, θεωρούσα ότι είμαι έξυπνη, ικανή. Καταλάβαινα ότι διέθετα ένα εμπορευματοποιήσιμο προσόν, κάτι στο οποίο ο κόσμος έδινε αξία, και ήμουν περήφανη που είχα χτίσει μια ζωή και μια καριέρα πάνω στο σώμα μου. Όλες οι γυναίκες θεωρούνται αντικείμενα του σεξ ως έναν βαθμό, σκέφτηκα, ας το κάνω λοιπόν με τους δικούς μου όρους. Πίστευα ότι η ικανότητά μου να επιλέξω να το κάνω αποτελούσε τη δύναμή μου.

Σήμερα διαβάζω εκείνο το δοκίμιο και ξεφυλλίζω συνεντεύξεις από εκείνη την περίοδο της ζωής μου και νιώθω τρυφερότητα προς τον νεαρότερο εαυτό μου. Η αμυντική στάση και η απείθεια που είχα μου φαίνονται τώρα προφανείς. Αυτό που έγραφα κι εξέφραζα τότε αντικατόπτριζε αυτό που πίστευα εκείνη την εποχή, αλλά δεν έβλεπα μια πολύ πιο περίπλοκη εικόνα.

Με πολλούς τρόπους, έχω αδιαμφισβήτητα ανταμειφθεί

από την εμπορευματοποίηση της σεξουαλικότητάς μου. Έγινα διεθνώς αναγνωρίσιμη, συγκέντρωσα ένα κοινό εκατομμυρίων κι έχω βγάλει περισσότερα χρήματα μέσα από προωθήσεις προϊόντων και καμπάνιες μόδας απ' ό,τι είχαν ονειρευτεί ποτέ οι γονείς μου (μια καθηγήτρια αγγλικών κι ένας καθηγητής ζωγραφικής) ότι θα έβγαζαν στη ζωή τους. Έχτισα μια πλατφόρμα στο διαδίκτυο δείχνοντας φωτογραφίες του σώματός μου, κάνοντας το σώμα μου και στη συνέχεια το όνομά μου αναγνωρίσιμα, κάτι που, τουλάχιστον εν μέρει μου έδωσε την ικανότητα να εκδώσω αυτό το βιβλίο.

Όμως με άλλους, λιγότερο εμφανείς τρόπους, έχω νιώσει ως αντικείμενο κι έχω αισθανθεί περιορισμένη από τη θέση μου στον κόσμο ως ένα επονομαζόμενο σύμβολο του σεξ. Έχω εκμεταλλευτεί οικονομικά το σώμα μου στα όρια ενός ετεροφυλοφιλικού, καπιταλιστικού, πατριαρχικού κόσμου, ενός κόσμου στον οποίο η ομορφιά και το σεξαπίλ αξιολογούνται αποκλειστικά με βάση την ικανοποίηση του ανδρικού βλέμματος. Η όποια επιρροή και το όποιο κύρος έχω κερδίσει μου παραχωρήθηκαν μονάχα επειδή άρεσα στους άνδρες. Η θέση μου με έφερε κοντά στον πλούτο και στη δύναμη και μου πρόσφερε κάποια αυτονομία, αλλά δεν κατέληξε σε πραγματική ενδυνάμωση. Αυτό είναι κάτι που κέρδισα μονάχα τώρα, έχοντας γράψει αυτά τα δοκίμια κι έχοντας δώσει φωνή σε ό,τι έχω σκεφτεί και βιώσει.

Το βιβλίο αυτό είναι γεμάτο με ιδέες και γεγονότα που δεν ήμουν πρόθυμη να αντιμετωπίσω, ή ίσως να ήμουν ανίκανη να αντιμετωπίσω, νωρίτερα στη ζωή. Είχα αποκτήσει τη συνήθεια να απορρίπτω εμπειρίες που ήταν επίπονες ή ασύμφωνες με αυτό που ήθελα να πιστεύω: ότι ήμουν η

ζωντανή απόδειξη μιας γυναίκας που έχει αποκτήσει δύναμη μέσω της εμπορευματοποίησης της εικόνας και του σώματός της.

Η παραδοχή της εύθραυστης πραγματικότητας της θέσης μου ήταν μια δύσκολη συνειδητοποίηση – σκληρή και καταστροφική για μια ταυτότητα κι ένα αφήγημα από τα οποία είχα γραπωθεί με απελπισία. Αναγκάστηκα να έρθω αντιμέτωπη με κάποιες άσχημες αλήθειες σχετικά με το τι θεωρούσα σημαντικό, τι πίστευα ότι ήταν η αγάπη, τι νόμιζα ότι με έκανε ξεχωριστή, και να αντιμετωπίσω την πραγματικότητα της σχέσης μου με το σώμα μου.

Ακόμα πασχίζω να καταλάβω πώς αισθάνομαι για τη σεξουαλικότητα και τη δύναμή μου. Σκοπός αυτού του βιβλίου δεν είναι να φτάσει σε απαντήσεις, αλλά να εξερευνήσει με ειλικρίνεια ιδέες στις οποίες δεν μπορώ παρά να επιστρέφω. Στόχος μου είναι να εξετάσω τους διάφορους καθρέφτες στους οποίους αντανακλάται ο εαυτός μου· τα ανδρικά μάτια, άλλες γυναίκες με τις οποίες έχω συγκρίνει τον εαυτό μου και τις αμέτρητες φωτογραφίες που με έχουν βγάλει. Αυτά τα δοκίμια καταγράφουν τις βαθιά προσωπικές εμπειρίες και την επακόλουθη αφύπνιση που προσδιόρισαν τη δεκαετία των είκοσί μου και μεταμόρφωσαν τις ιδέες και τις πεποιθήσεις μου.

Μαθήματα ομορφιάς

1.

«Όταν γεννήθηκες», ξεκινά η μητέρα μου, «ο γιατρός σε σήκωσε ψηλά και είπε: "Κοίτα το μέγεθός της! Είναι όμορφη!". Και ήσουν». Χαμογελάει. Έχω ακούσει αυτή την ιστορία πολλές φορές.

«Την επόμενη μέρα έφερε τα παιδιά του στο νοσοκομείο απλώς και μόνο για να σε δουν. Ήσουν τόσο όμορφο μωρό». Εδώ τελειώνει συνήθως το ρεσιτάλ, αλλά αυτή τη φορά η μητέρα μου δεν σταματά. Μια οικεία αθώα έκφραση απλώνεται στο πρόσωπό της πριν συνεχίσει, μια έκφραση που έχω συνηθίσει να βλέπω λίγο πριν πει κάτι που ξέρει ότι ίσως δεν θα έπρεπε να πει σ' εμένα ή στον πατέρα μου. Προετοιμάζομαι.

«Είναι περίεργο», λέει με ένα μικρό χαμόγελο. «Μιλούσα με τον αδελφό μου πρόσφατα…». Αρχίζει να μιμείται την προφορά της Ανατολικής Ακτής με την οποία μιλάει εκείνος. «"Κάθι, η Έμιλι ήταν όμορφο μωρό. Αλλά όχι τόσο όμορφο όσο εσύ. Ήσουν το πιο όμορφο μωρό που έχω δει ποτέ"». Σηκώνει τους ώμους της και μετά κουνάει το κεφάλι της σαν να λέει: «Δεν είναι τρελό αυτό;». Αναρωτιέμαι προς στιγμή πώς περιμένει να απαντήσω, έως ότου συνειδητοποιώ ότι κοιτάζει έξω από το παράθυρο, χωρίς να μου δίνει πια σημασία.

2.

Μου φτιάχνουν μαλλιά και μακιγιάζ κατά τη διάρκεια μιας φωτογράφισης, κι έχω πιάσει κουβέντα με τον βοηθό κομμωτή. «Είναι όμορφη η μητέρα σου; Της μοιάζεις;» ρωτάει, περνώντας τα δάχτυλά του μέσα από τις μπούκλες μου.

Ψεκάζει με λακ τις άκρες τους και μελετά το είδωλό μου στον καθρέφτη μπροστά μας. Μου κάνει κομπλιμέντο για τα φρύδια μου. «Είναι ωραία», υποστηρίζει, πιάνοντας μια βούρτσα.

«Ποια είναι η εθνικότητά σου, φιλενάδα;». Είμαι συνηθισμένη σε αυτή τη συζήτηση στα σετ· πηγαίνει σχεδόν πάντα ακριβώς έτσι και θέλω να τη σταματήσω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα. Δεν μου αρέσει ο τρόπος που οι λευκές γυναίκες χρησιμοποιούν την ερώτηση ως μια ευκαιρία για να απαριθμήσουν τις εθνικότητές τους σε μια προσπάθεια να φανούν δήθεν εξωτικές. *Είμαι δεκατρία τοις εκατό αυτό*

και δεκαεφτά τοις εκατό εκείνο. Αντίθετα, του λέω απλώς: «Είμαι λευκή». Ο κομμωτής μού γελάει.

«Εντάξει, λευκή φιλενάδα». Χαμογελάει πλατιά. «Μπορώ να καταλάβω όμως ότι κάτι υπάρχει εκεί μέσα». Σουφρώνει τα χείλη του και μετατοπίζει το βάρος του, κάνοντας τον γοφό του να πεταχτεί. Μου λέει ότι είναι Μεξικανός.

«Και η μαμά σου;». Επαναλαμβάνει την ερώτησή του με γνήσια περιέργεια. «Είναι όμορφη σαν εσένα;»

«Ναι», λέω. «Είναι πιο όμορφη από μένα». Τα φρύδια του κομμωτή μου σηκώνονται. Συνεχίζει να βουρτσίζει το εξτένσιον που κρατάει. «Είμαι σίγουρος ότι *αυτό* δεν είναι αλήθεια», υποστηρίζει. Έχω συνηθίσει να νιώθει ο κόσμος άβολα όταν το λέω αυτό.

«Είναι αλήθεια», απαντώ αδιάφορα. Το εννοώ.

3.

Η μητέρα μου έχει κλασική ομορφιά: μεγάλα πράσινα μάτια, κομψή μύτη, μικρό ανάστημα και, όπως θα έλεγε, σώμα σε σχήμα κλεψύδρας. Όλη της τη ζωή την παρομοίαζαν με την Ελίζαμπεθ Τέιλορ, μια σύγκριση με την οποία συμφωνώ. Κάποιοι ηλικιωμένοι της έλεγαν ότι μοιάζει με τη Βίβιαν Λι στα νιάτα της. Οι γονείς μου είχαν τις ταινίες *Ο αλήτης και η αμαζόνα* και *Όσα παίρνει ο άνεμος* σε μια μικρή συλλογή από βιντεοκασέτες δίπλα στο κρεβάτι τους. Όταν ήμουν μικρή, είδα αυτές τις ταινίες αμέτρητες φορές, νιώθοντας σαν να έβλεπα μια νεότερη εκδοχή της μητέρας μου, βυθισμένη σε έναν κόσμο γεμάτο με νότιες

καλλονές. Η Βίβιαν Λι κατέβαζε το πιγούνι της για να κοιτάξει πλαγίως τον Κλαρκ Γκέιμπλ κι εγώ σκεφτόμουν τις ιστορίες της μητέρας μου με τους θαυμαστές της να περιμένουν στο γκαζόν κάτω από το παράθυρο του δωματίου της όταν πήγαινε λύκειο. Φανταζόμουν τη μεταξένια υφή της κορδέλας της και το βάρος του στέμματός της ως βασίλισσας του χορού τα οποία φορούσε στις φωτογραφίες της επετηρίδας της.

4.

Υπάρχει μια ξύλινη σιφονιέρα στο καθιστικό των γονιών μου όπου φυλάνε τα ασημικά και τις πορσελάνες τους. Πάνω της βρίσκονται κορνιζαρισμένες φωτογραφίες, σουβενίρ από τα ταξίδια τους και μερικά από τα μικρότερα γλυπτά του πατέρα μου. Οι καλεσμένοι έλκονται πάντα από μία συγκεκριμένη κορνίζα με δύο κυκλικές εικόνες στραμμένες παιχνιδιάρικα η μία προς την άλλη, οι οποίες σχηματίζουν γωνία. Στα δεξιά είναι μια ασπρόμαυρη φωτογραφία της μητέρας μου όταν πήγαινε δημοτικό, με τα μαλλιά της πιασμένα σε κοτσιδάκια. Στα αριστερά είναι μια δική μου φωτογραφία στην ίδια περίπου ηλικία, με μια μαύρη κορδέλα να κρατάει τα μαλλιά μου μακριά από το πρόσωπό μου. Δυο μικρά κορίτσια που χαμογελούν πλατιά. Αν δεν ήταν η υφή της παλιάς φωτογραφίας κι αν στην κάτω δεξιά γωνία της εικόνας της μητέρας μου δεν ήταν τυπωμένη η χρονιά, θα πίστευε κανείς ότι οι δύο φωτογραφίες απεικονίζουν το ίδιο παιδί. «Ποια είναι ποια;» ρωτούν οι καλεσμένοι.

5.

Τα λεπτά μαλλιά μου είχαν πάντα την τάση να μπερδεύονται. Όταν ήμουν μικρή, η μητέρα μου χρησιμοποιούσε ένα σπρέι και μια χτένα μετά το λούσιμο για να ξεμπλέκει τους κόμπους. Το τράβηγμα έτσουζε το κρανίο μου, ο λαιμός μου πονούσε από την προσπάθεια να κρατήσω το κεφάλι μου όρθιο για εκείνη. Μισούσα τη διαδικασία. Επικεντρωνόμουν στο μπουκάλι του σπρέι που ήταν γεμάτο με εικόνες από θαλάσσια ζώα και κοιτούσα τον χαμογελαστό πορτοκαλί ιππόκαμπο και την παχουλή μπλε φάλαινα καθώς τα δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό μου. Η μυρωδιά του γλυκού σπρέι έκανε το στόμα μου να γεμίζει σάλια. Νιώθοντας τη χτένα να χώνεται στο κρανίο μου, φώναζα δυστυχισμένη: «Μη!»

Το σπίτι στο οποίο μεγάλωσα δεν είχε ταβάνια, και οι τοίχοι σταματούσαν λίγο πριν από την οροφή, με αποτέλεσμα οι κραυγές μου να γεμίζουν όλο τον χώρο. Ακούγοντας τα ουρλιαχτά μου, ο πατέρας μου άρχιζε να τραγουδάει από το άλλο δωμάτιο: «Μαλλιά κουβάρια, όλο κουβάρια», με τη μελωδία από τον *Πόλεμο των άστρων*.

6.

Δεν μεγάλωσα με κάποια θρησκεία, και οι συζητήσεις για τον Θεό δεν αποτελούσαν μέρος της παιδικής μου ηλικίας. Ποτέ δεν προσευχόμουν πολύ, αλλά θυμάμαι ότι όταν ήμουν μικρή προσευχόμουν να έχω ομορφιά. Ξάπλωνα στο κρεβάτι μου, έκλεινα τα μάτια μου σφιχτά και συγκε-

ντρωνόμουν τόσο πολύ, ώστε ίδρωνα κάτω από τα σκεπάσματα. Πίστευα ότι για να σε πάρει ο Θεός σοβαρά, έπρεπε να αδειάσεις το μυαλό σου όσο το δυνατόν περισσότερο και μετά να επικεντρωθείς στις κουκκίδες φωτός πίσω από τα βλέφαρά σου και να σκεφτείς μόνο αυτό που θέλεις απεγνωσμένα.

«Θέλω να γίνω η πιο όμορφη», επαναλάμβανα ξανά και ξανά μέσα στο κεφάλι μου, με την καρδιά μου να έχει ανέβει στον λαιμό μου. Τελικά, όταν δεν μπορούσα να εμποδίσω πλέον τις άλλες σκέψεις να πλημμυρίσουν το μυαλό μου, με έπαιρνε ο ύπνος, ελπίζοντας ότι ο Θεός θα εντυπωσιαζόταν αρκετά από τον διαλογισμό μου, ώστε να απαντήσει στην προσευχή μου.

7.

Ο πατέρας της μητέρας μου, ο Ιλάι, ήταν ένας βλοσυρός και σοβαρός άνδρας. Γεννήθηκε το 1912 και ήρθε στο Νησί Έλις από μια μικρή πόλη αυτού που τότε ήταν Πολωνία και σήμερα είναι Λευκορωσία. Ταλαντούχος πιανίστας, αποφοίτησε από τη Σχολή Τζούλιαρντ στην ηλικία των δεκαπέντε ετών, έγινε χημικός και απέκτησε τρεις κόρες κι έναν γιο. Είπε στη μητέρα μου ότι ήταν ανάρμοστο να λέει «ευχαριστώ» όταν της έλεγαν ότι είναι όμορφη. Δεν αισθανόταν ότι η κόρη του είχε πετύχει κάτι.

«Τι έχεις κάνει;» τη ρωτούσε. «Τίποτα. Δεν έχεις κάνει τίποτα».